

Nikki Smith

# Ze vroegen erom

## Proloog

Ze kan haar vrienden niet zien. Alleen een hete, zwetende massa mensen, hun gezichten vervormd door de stroboscopen. Felle witte flitsen snijden door de duisternis van de club en verlichten steeds een fractie van een seconde de dansvloer.

Een minuut geleden waren ze er nog. Ze weet het zeker, want ze herinnert zich dat ze met z'n vieren dansten, de handen ineengestrengeld. Kort daarvoor dronken ze shotjes sambuca, die brandend door hun keel was gegleden. De knappe barman – een dubbelganger van Robert Pattinson – had gegrinnikt toen hij hun glazen vulde. Of was dat al eerder geweest? Tijd is een vaag begrip geworden. Misschien is ze hier een paar seconden, of een paar uur, ze weet het niet meer. Ze kan zich alleen concentreren op de muziek die door haar lichaam pulseert, synchroon met de honderden mensen op de dansvloer, die allemaal als één bewegen op dezelfde beat.

Flits.

De lichamen om haar heen zijn te dichtbij. Zweetdruppels parelen op haar voorhoofd. Van haarzelf, van iemand anders? Ze heeft geen idee. Ze moet hier weg. Een plek vinden waar ze weer vrij kan ademen.

Flits.

Iemand legt diens handen op haar schouders en buigt zich naar haar toe, intens starend met verwijde pupillen, zonder iets te zien. Ze trekt zich los, botst tegen mensen aan en baant zich een weg over de dansvloer.

Flits.

Als ze maar bij de toiletten kan komen. Daar kan ze haar gedachten, die razendsnel uit de hand lopen, weer op een rijtje krijgen.

*Waarom heb je zoveel gedronken?*

*Hoe kon je zo stom zijn om je telefoon kwijt te raken?*

*Je had ervoor moeten zorgen dat ze je niet alleen hadden gelaten.*

Ze klinkt als haar moeder. Geïrriteerd, om ondertussen uit alle macht te proberen de paniek te verbergen die opkomt, zoet en weeïg. Haar vrienden zijn echt niet zonder haar vertrokken. Dat is hun gouden regel. Nooit iemand achterlaten. Ze checken eerst of zij er wel bij is. Toch?

Flits.

Er verschijnt een ander gezicht voor haar, met een brede grijns, en ze deinst achteruit. Het protest dat over haar lippen komt wordt onmiddellijk overstemd door de muziek. Hij probeert haar hand te pakken en zijn bezwete handpalm glijdt in het donker over de hare. Ze trekt zich los en slaat haar armen over elkaar.

Flits.

Ze ziet het bordje voor de toiletten en een traan rolt over haar wang. Ze wil haar gezicht met koud water besprenkelen en zich opsluiten in een hokje, even maar, tot de vloer niet meer zo glibberig aanvoelt onder haar voeten. Ze zal vragen of ze iemands telefoon mag gebruiken, uitleggen dat ze de hare kwijt is, samen met haar portemonnee. Dan zal ze haar vrienden bellen, en als ze niet opnemen, neemt ze een taxi. Ze zal zeggen dat ze thuis betaalt.

*Het komt wel goed.*

Ze herhaalt de woorden als een mantra terwijl ze naar het bordje strompelt, dat met elke stap verder weg schijnt, en de vloer lijkt zich uit te rekken als kauwgom onder haar voeten.

Flits.

Is het licht nog feller geworden? Ze kan niet goed zien en strekt haar armen om te voorkomen dat iemand te dichtbij komt.

‘Daar ben je.’

Een bekende stem doorbreekt de muziek en een golf van opluchting overspoelt haar, alsof iemand een glas koud water in haar uitgedroogde keel giet.

‘Waar was je?’ vraagt hij. ‘Ik draaide me om en je was weg.’

Het duurt een paar seconden voordat ze kan spreken. Haar tong voelt alsof die opgezwollen is, waardoor de woorden die ze probeert te zeggen worden samengeperst. Het mondt uit in een onverstaanbaar gemompel, en hij fronst.

‘Je vrienden?’ vraagt hij.

Ze knikt en voelt zijn hete adem tegen haar oor.

‘Die zijn een tijdje geleden naar huis gegaan,’ zegt hij. ‘Je wilde bij mij blijven, weet je nog?’

Ze staart hem aan, zonder het te begrijpen. Een warboel van herinneringen flitst door haar hoofd: hoe hij een drankje voor haar kocht en haar aan het lachen maakte. Ze begrijpt niet hoe het kan dat de avond zo wazig is geworden in haar hoofd.

‘Gaat het wel?’

Ze schudt haar hoofd en ziet zijn gezicht vervagen tot een werveling van vlezig roze terwijl de wereld om haar heen draait. Ze struikelt en grijpt zijn arm vast om te voorkomen dat ze valt.

‘Zal ik een taxi voor je bestellen?’ vraagt hij.

Ze steekt haar duim op, niet in staat om te spreken, en leunt op hem als ze richting de deur lopen. Ze is blij dat ze binnenkort thuis zal zijn en dat de stem van haar moeder, die nog steeds door haar hoofd galmt, eindelijk zal verstommen. De geluiden van de dansvloer worden gedempt naarmate ze die verder achter zich laten en door de gang naar de uitgang lopen.

Hij strijkt met zijn vinger over haar wang als haar benen het begeven.

‘Je hoeft je geen zorgen te maken,’ zegt hij. ‘Ik ben bij je.’

Ze kan nu elk moment buiten zijn. De bries op haar gezicht voelen. Frisse lucht inademen. De vertrouwde geluiden van het verkeer op de hoofdweg horen.

Maar dat moment komt nooit.

# 1

## Sophie

Wanneer Sophie het pad naar de gemeenschappelijke voordeur van hun appartementengebouw oploopt, is er geen enkel teken dat er iets mis is, geen enkele aanwijzing dat haar wereld op het punt staat te veranderen op een manier die ze onmogelijk had kunnen voorzien.

Edge Court, het flatgebouw in jarenzeventigstijl waar hun tweekamerappartement deel van uitmaakt, ligt officieel in Raynes Park in plaats van in Wimbledon, maar dit detail vergeet ze meestal voor het gemak als iemand vraagt waar ze woont. Vlak bij The Village. Vlak bij het station. Algemeenheden die er makkelijker uitfloepen dan de volledige waarheid. Omdat het maar twee straten verwijderd is van de postcode waar ze eigenlijk wil wonen, is het volgens haar dichtbij genoeg om te beweren dat ze er woont.

Het is sneller om vanaf station Raynes Park te lopen, maar ze stapt liever uit bij Wimbledon, om vervolgens de heuvel op te lopen. Dan wipt ze even langs Gail's om een cortado te halen. Die bevat 135 calorieën minder dan een latte en smaakt praktisch hetzelfde. Soms gaat ze even langs bij Jess, haar zus, of ze snuffelt rond tussen de nieuwste leggings bij Sweaty Betty. Ze heeft er eigenlijk genoeg, maar wat extra motivatie voor een HIIT-work-out kan nooit kwaad en Jude hoeft niet te weten dat ze deze maand iets

minder opzijlegt dan afgesproken voor hun ‘het is nooit genoeg’-spaarpot voor een nieuwe woning. Het geeft haar het gevoel dat ze erbij hoort, alsof dit nog steeds haar thuis is.

Vandaag loopt ze, zoals gebruikelijk, langs het glazen raam van Headquarters en glimlacht naar haar stylist, Ruth, die elke zes weken haar haar blondeert. Ze vraagt altijd om eenzelfde kleur en stijl als die van Holly Willoughby, want Jude staart langer naar de tv dan normaal wanneer die vrouw in beeld komt, maar het lukt Ruth nooit helemaal. Als Sophie langer was geweest, als ze die extra vijf centimeter had die Holly heeft, zou het er misschien meer uitzien zoals ze voor ogen had. Maar dankzij die afspraken hoorde ze wel altijd de laatste roddels. Ze kon klagen over haar belabberde salaris en het uitblijven van promotie, en ze hoorde Ruth haar medeleven betuigen wanneer ze haar (alweer) vertelde dat de beloofde functie van pr-accountmanager voor een modemerken eerder voelde als een baan als directie-secretaresse. En Ruth verklapte op haar beurt dan weer welke klant een fantastische nieuwe baan had gekregen en een huis had gekocht, of wie Londen zou verlaten om een gezin te stichten. Die informatie is voor haar echt van belang, maar soms prikt het gemeen als ze het hoort, alsof er zijn over een open wondje wordt gegoten.

Terwijl ze over Southside Common loopt, passeert ze de weg die naar haar oude school leidt. Ze voelt brandend maagzuur opkomen en slikt snel de herinneringen weg voordat ze de kans krijgen om naar boven te komen. Een paar dozijn stappen verder speelt ze het gewone spelletje van elke dag en doet ze alsof ze niet gaat kijken naar de plek die ze tot haar dertiende haar thuis had genoemd, maar uiteindelijk kijkt ze toch altijd.

Een groot victoriaans pand in een van de doodlopende straatjes, na tweeëntwintig jaar zo veranderd dat het bijna

onherkenbaar is. De met rode bakstenen en klimop begroeide veranda was na de brand door de nieuwe eigenaren afgebroken, de buitenkant was opnieuw geschilderd in gebroken wit en er was aan één kant een aanbouw aan toegevoegd. Het soort huis dat altijd buiten haar en Judes bereik zal blijven, zelfs als hij die vervloekte promotie krijgt waar hij zo wanhopig naar verlangt. Niet dat ze er ooit nog een voet binnen zou zetten, hoeveel geld ze ook had.

Bij het reisbureau op de hoek verlaat ze de hoofdweg en ze voelt een hunkering vanbinnen als ze een glimp opvangt van de beeldschermen met beelden van prachtige stranden en turquoise water. Zij en Jude konden wel een vakantie gebruiken. Ze hadden de laatste tijd niet veel tijd samen doorgebracht. Ze miste de lange, luie uitslaapmomenten van het reizen: hele ochtenden in bed, de geur van zijn huid tegen de hare, plakkerig van de warmte. Layla en Nate vragen hun steeds weer om naar Bali te komen en in hun luxe villa te verblijven, maar ze weet niet zeker of Jude daarvoor vrij kan nemen. Ze glimlacht bij de herinnering aan hen vieren in Puerto Banús een paar jaar geleden. Layla was op een podium in een van de nachtclubs geklommen met een fles Grey Goose in haar hand, en had Sophie achter zich aan getrokken. Ze hadden gedanst, hun huid glimmend van het zweet. Het had gevoeld als een bubbel van geluk, volledig in de ban van het moment, terwijl Nate en Jude verlangend naar hen hadden opgekeken.

Ze draait de sleutel om in het slot van de voordeur, zoals ze al honderd keer eerder heeft gedaan, hoort de klik en trapt haar sneakers uit op de mat. Alles wat er gebeurt nadat ze haar jas heeft opgehangen en naar binnen loopt, is een waas. Ze bevindt zich in hun kleine woonkamer en staart naar dierbare spullen die verspreid over de houten vloer liggen.

Waarom staan ze niet op de plank, waar ze normaal gesproken staan?

Ze bukt zich, probeert ze op te rapen en terug te zetten waar ze horen. Haar hersenen kunnen niet bevatten wat er is gebeurd, al maken ze overuren, maar diep vanbinnen weet ze het al. Een oerinstinct, iets duisters en vol angst wat ze niet wil erkennen.

Ze voelt een scherpe pijscheut en trekt een grimas. Bloed druppelt op haar leren tas van Marc Jacobs, die ze in de uitverkoop heeft gekocht, als ze haar hand snijdt aan het glas van een gebroken champagneglas. Stom. Ze had het gewoon moeten laten liggen, evenals de rest. Laden open, de inhoud doorzocht. De bijpassende kandelaars die ze met zo veel zorg had uitgekozen liggen nu in scherpe stukken aan de voet van de marmeren schouw. Een zilveren fotolijstje van haar en Jude op hun trouwdag, het glas verbrijzeld, waardoor hun lachende gezichten rechtstreeks uit een nachtmerrie lijken te komen.

Trillend graait ze met haar onbeschadigde hand in haar tas, op zoek naar haar telefoon. De verwoesting lijkt nog na te zinderen door de kamer. Eindelijk vindt ze het apparaat, evenals een zakdoekje dat ze om haar vinger wikkelt om het bloeden te stelpen. Shit. De batterij is leeg. Ze zal moeten kijken of mevrouw Taylor thuis is. De buurvrouw is zesentachtig en bijna volledig doof, dus Sophie betwijfelt of ze iets gehoord heeft, maar als ze het niet vraagt, weet ze het niet. En ze kan haar telefoon lenen om de politie te bellen.

Terwijl ze achteruit de woonkamer uit en de gang in loopt, werpt ze een blik op hun slaapkamer. Ze wil de gruwel daar niet onder ogen zien. Ze moet eerst met Jude praten. In gedachten ziet ze al voor zich hoe zijn gezicht vertrekt als ze het hem vertelt. Ze haalt diep adem en weigert toe te geven aan de verleiding om in tranen uit te barsten.

Ze stelt zichzelf gerust dat dit allemaal te herstellen is, dat het slechts materiële schade is en dat ze verzekerd zijn.

Pas als ze langs de keuken loopt, verstijft ze, haar bloed gonst in haar oren, en ze wenst, te laat, dat ze meer waarde had gehecht aan het gevoel dat ze had toen ze het station verliet. Een voorgevoel. Hetzelfde gevoel dat ze jaren geleden ook had gehad, dat ze had genegeerd toen het haar ingaf terug te gaan. En ze wist nog als de dag van gisteren wat er toen was gebeurd.

Het geluid dat de stilte doorbreekt is het onmiskenbare geluid van de badkamerventilator. Jude had er een paar weken geleden op aangedrongen dat de huisbaas die installeerde, nadat er zwarte schimmelplekken op het plafond waren verschenen. De ventilator is gloednieuw en werkt op bewegingsdetectie.